

ragraf výslovně nemluví o listinách, které sice spadají pod pojem listin § 7 čís. 1 zák. čís. 257/15, avšak nejsou ještě splatné, ale z celého smyslu obou odstavců § 8 cit. zák. jde na jevo zákonodárcův úmysl, odsunouti umoření listin až po době jejich dospělosti, tak by bezelstný majitel byl co nejvíce chráněn, a proto nelze než souhlasiti s dosavadní praxí, která stylistickou mezeru zákona vyplňuje ve smyslu intencí zákonodárcových, jež došly též výrazu ve sdělení ministerstva spravedlnosti na str. 313 Věstníku min. sprav. z roku 1915, obzvláště, ana se tím nikterak neděje žadateli újma a zájem státní spolu se zájmem bezelstného držitele jest tak lépe chráněn.

N e j v ý š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Jde o dovolací rekurs do usnesení potvrzujícího rozhodnutí soudu první stolice, jenž může býti podán jen z důvodů § 46 (2) zákona ze dne 19. června 1931, čís. 100 sb. z. a n. o základních ustanoveních soudního řízení nesporného, jež podle § 1 císařského nařízení ze dne 31. srpna 1915, čís. 257 ř. zák. platí i v řízení umořovacím, pokud toto císařské nařízení neustanovuje jinak, o kteroužto odchylku však v souzeném případě nejde. Není nezákonností, míní-li nižší soudy, že ohlašovací lhůta podle § 7 čís. 1 císařského nařízení má býti počítána podle § 8 (1) téhož nařízení od splatnosti stavebních losů, o jichž umoření jde, naopak mínění tomu sluší přisvědčiti a odkázati dovolací rekurentku na správné odůvodnění rekursního soudu.

Čís. 11607.

Pro posouzení, zda zabavené věci jsou povinnému, po případě jeho rodinným členům (a čeledi), žijícím s ním ve společné domácnosti, ve smyslu § 251 čís. 1 ex. ř. nevyhnutelně potřebné, jest rozhodná doba jich zabavení.

Mezi rodinné členy povinného ve smyslu § 251 čís. 1 ex. ř. nelze čítati dospělého syna povinného, který má samostatné povolání a vlastní rodinu, byť byl toho času bez zaměstnání a uchýloval se tu do domácnosti k povinnému. Mezi členy rodiny povinného lze čítati osoby uvedené v § 40 obč. zák. jen, pokud tvoří s povinným skutečně rodinné společenství v době výkonu exekučního zájmu.

(Rozh. ze dne 28. dubna 1932, R I 284/32.)

O návrhu dlužnice, by byla ohledně pohovky zrušena mobilární exekuce, bylo původně rozhodnuto zamítavě. Opětnému návrhu dlužnice na vyloučení pohovky z exekuce s o u d p r v é s t o l i c e vyhověl vzhledem k tomu, že povinná strana má ve svém bytě mimo pohovku, na které sama spí, tři postele, které používá syn dlužnice se svou manželkou a s dvěma dětmi. R e k u r s n í s o u d návrh zamítl. D ů v o d y: Rekursní soud, ano jde o opětný návrh povinné strany na vyloučení zabavené pohovky z exekuce, o němž již bylo potvrzujícím usnesením rekursního soudu ze dne 20. června 1930 zamítavě rozhodnuto, má za to, že jde

o věc již právoplatně rozhodnutou a tím v tomto exekučním řízení vyřízenou. Padá též v úvahu, že pro posouzení, pokud ty které věci jsou straně povinné, po případě jejím členům rodinným (a čeledí), žijícím s nimi ve společné domácnosti po rozumu § 251 čís. 1 ex. ř., nevyhnutelně potřebné, rozhodnou jest doba jich zabavení, v kteréžto příčině bylo již vydáno shora citované právoplatné usnesení ze dne 26. června 1930 (srov. rozh. nejv. soudu citovaná na str. 883 Hartmannova vydání ex. řádu, čsl. kompas 1925 a sb. n. s. čís. 7893 a 8257). Jest dále uvážiti i to, že mezi rodinné členy povinné strany nelze čítati dospělého syna, který má samostatné povolání a vlastní rodinu, byť by snad byl i toho času bez zaměstnání a uchýloval se tu do domácnosti k povinné straně, neboť by se tím okruh věcí z exekuce podle zákona vyloučených rozšiřoval nad míru zákonodárcem zamýšlenou a nelze proto extensivním výkladem jej takto rozšiřovati. Třebaže tedy jest mezi členy rodiny čítati osoby uvedené v § 40 obč. zák. (srov. Dr. Steinbacha vysvětlivky k § 2 zák. ze dne 10. června 1887 čís. 74 ř. zák., str. 19 a Neumannův Komentář v § 251 ex. ř.), jest nicméně přihlížeti i k druhé okolnosti v § 251 čís. 1 ex. ř. uvedené, by totiž osoby ty tvořily skutečné rodinné společenství s dlužníkem, a to, jak již uvedeno, v době exekučního zájmu. V napadeném usnesení uvádí prvý soud, že šetřením bylo zjištěno, že se syn povinné strany nastěhoval k povinné straně teprve asi před půl rokem a že půjde od ní zase pryč, míní však, že lze míti zcela důvodně za to, že u povinné strany bydlí trvale, neboť nelze prý předpokládati, že by více než půlroční pobyt byl jen občasným přespáním, a proto soudí, že jest zabavenou pohovku z exekuce vyloučiti, ježto výkonným orgánem bylo na místě samém zjištěno, že povinná strana má mimo pohovku, na níž sama spí, ještě tři postele, kterých používá syn dlužnice se svou manželkou a se dvěma dětmi. Leč názor ten jest podle mínění rekursního soudu vzhledem k úvahám shora vysloveným nesprávný, neboť klade jednostranně váhu na nynější bydlení syna dlužnice a jeho rodiny u dlužnice v době nového jejího návrhu na vyloučení pohovky z exekuce, a mohl by vésti k obcházení zákona, že by dlužník mohl pozdějším přibráním svých členů rodinných, jinde žijících k dočasnému pobytu u něho docíliti toho, by předměty v § 251 čís. 1 ex. ř. uvedené byly na újmu vymáhajících věřitelů z exekuce vůbec vymknuty.

N e j v ý š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu poukázav k důvodům rekursního soudu.

Čís. 11608.

Poškozený, jenž spoluzavinil škodnou příhodu, nemůže se domáhati náhrady škody na nedospělci (§ 1308 obč. zák.).

Pokud jest uložiti nedospělci (§ 1310 obč. zák.) jen částečnou náhradu způsobené škody.

(Rozh. ze dne 28. dubna 1932, Rv I 378/31.)

Nedospělý (v době úrazu) žalovaný srážel klackem kaštany, při čemž zasáhl nedospělého tehdy žalobce do oka a poranil ho. Žalobní nárok na náhradu škody uznal procesní soud své stolice důvodem po